

Да Сусветнага дня хворага Здаецца, звычайны дом, зялёны лужок, кветкі... і дзіцячая далонь. Усё было б так проста, калі б не было так складана. Гэтую карціну намалювала Даша Кавалеўская, якая ўжо на працягу 9-ці месяцаў знаходзіцца ў рэанімацыі Гродзенскай абласной дзіцячай клінічнай бальніцы. Маленькая рука нібы адбілася на нябачнай бальнічнай шыбе, што аддзяляе дзіця ад бацькоў. Але кожны з Вас можа дакрануцца да далоні дзяўчынкі і зрабіць так, каб яна хутчэй вярнулася дадому.

Спыраша думалі, “раздыхаецца”

Бяда прыйшла ў дом Казіміра і Вікторыі Кавалеўскіх з Гродна неспадзявана. **“Як і належыць, у 9-месячным узросце мы з Дашай пайшлі на агляд да ўрачоў,** – успамінае мама 2-гадовай дзяўчынкі. –

Мяне непакоіла, што дачка моцна кашляла. Нас паклалі ў бальніцу з дыягназам «пнеўманія». Месяц – у бальніцы, нядзелю – дома. І так па крузе, ажно пакуль не паставілі канчатковы дыягназ – «спінальная аміятрафія Вердніга-Гофмана»”

†

Спінальная аміятрафія Вердніга-Гофмана лічыцца распаўсюджаным генетычным захворваннем, нават нягледзячы на тое, што сустракаецца вельмі рэдка (прыкладна 1 выпадок на 10 тысяч навароджаных). Дзеці з такім дыягназам маюць цяжкія з

дыханнем, смактаннем і глытаннем, не трымаюць галаву, не сядзяць самастойна. Хвароба наследуецца па аўтасомна-рэцэсіўнаму тыпу. Гэта значыць, што абодва з бацькоў з'яўляюцца носьбітамі паталагічнага гена, аднак у іх захворванне ніяк не праяўляецца.

У такім выпадку верагоднасць нараджэння немаўляці з дадзеным парушэннем складае 25%.

Але калі казаць увогуле пра носьбітаў, то кожны 50-ты чалавек мае гэты паталагічны ген. Дзяўчынку паклалі ў рэанімацыю і падключылі да апарата штучнай вентыляцыі лёгкіх. **“Ён дапамагае нашай дачцэ дыхаць, – гаворыць Вікторыя. – Спырша думалі, пры дапамозе медыцынскага абсталявання Даша «раздыхаецца». Аднак цуд не здарыўся...”**

Дзяўчынка так і жыве ў рэанімацыі з мая мінулага года – яна не можа быць адключана ад апарата. Бацькі літаральна разрываюцца паміж домам і бальніцай. Іх штодзённыя сустрэчы доўжацца 2 га- дзіны: такі парадак. **“Гэта нібыта аддаць сваё дзіця кудысьці і прыходзіць да яго толькі на непрацяглы час. Прыходзіць з думкай, што хутка ізноў трэба будзе расстацца... Я вельмі хачу, каб Даша, як і раней, была з намі побач”**

, – шэпча мама дзяўчынкі і не стрымлівае горкіх слёз.

Прагрэс магчымы!

Штотыдзень дзяўчынку наведвае псіхолаг, праводзіць з ёй у ігравой форме заняткі на вывучэнне колераў, форм. **“Мы лепім, малюем пальчыкамі, што вельмі падабаецца Дашы. Яна шмат усміхаецца, з задавальненнем і лёгкасцю ідзе на кантакт, – распавядае Марыя Бразінская, псіхолаг Гродзенскага дзіцячага хоспіса. – Дзяўчынка атрымлівае належную ўвагу ад медперсанала, але, вядома, гэта непараўнальна з тым, што можаш атрымаць дома. Там, у адрозненне ад рэанімацыі, не прывязаны да ложка. Побач бацькі... Дома дзіця жыве ў спакоі, пад апекай і клопатам мамы і таты, што мае аздараўленчую моц”**.

Псіхолаг прыгадвае падобны выпадак, калі ў мінулым годзе гродзенцы збіралі сродкі на апарат штучнай вентыляцыі лёгкіх для 3-гадовай Машы Кара. Па сёння спецыяліст прадаўжае наведваць дзяўчынку і праводзіць з ёй развіваючыя заняткі. **“Пасля пераезду дамоў Маша моцна змянілася. Дзяўчынка прыбавіла ў вазе, стала актыўнай, камунікабельнай,**

– гаворыць псіхолаг. –

Калі яшчэ адносна нядаўна яна была плаксівая, нічога не хацела, то сёлета – шчаслівая, у прыгожай сукенцы ў акружэнні бацькоў расказвала перад навагодняй елкай верш. Глядзіш на гэты прагрэс і адчуваеш, што дзесьці пад сэрцам нібы адлягло”.

Зараз бацькі падключаюць Машу да апарата штучнай вентыляцыі лёгкіх прыкладна на 2 гадзіны ў дзень або на ноч, а могуць і ўвогуле не падключаць. Стан дзяўчынкі значна палепшыўся. **“Нездарма ж кажуць, што дома сцены лечаць”**, – падкрэслівае псіхолаг.

Такая пазітыўная дынаміка верагодная і ў выпадку з Дашай. Для гэтага неабходна толькі ўстанавіць апарат дома...

Сумеснымі намаганнямі

Аўтар: Ангеліна Пакачайла
04.02.2018 00:00

3 / 3